

Kennismakingsreis 17-24 oktober 2014

Gereformeerde kerk Lunteren ontmoet
broeders en zusters in Roemenië.

Vrijdag 17 oktober

We kwamen , na een iets verlate reis, vol verwachting aan op Airport Cluj- Napoca. Onze vaste chauffeur Gyorgy, die helaas verhinderd was, had een prima vervanger gevonden in Benjamin Albert die ons, de hele week, voortreffelijk heeft gebracht waar we heen wilden.

In Szentmarton stond een flinke delegatie broeders en zusters klaar om ons welkom te heten.

Vijf mensen hadden voor ons een heerlijke maaltijd klaargemaakt, waarvan we konden genieten onder het 'genot' van een glaasje Palinka of frisdrank. Tijdens de maaltijd sloot Tibor aan om ons welkom te heten.

We mochten de tafel besluiten met het zingen van een lied uit de liedbundel die wij met z'n allen vooraf hadden samengesteld. Iedere deelnemer heeft in de voorbereidingstijd voor deze reis zijn of haar favoriete liederen ingeleverd, waardoor

we een geweldige liedbundel bij ons hadden. Verder hadden verschillende mensen zich beschikbaar gesteld om een dagsluiting te houden. Als de locatie of tijd zich niet volledig leende voor deze sluiting , werd de sluiting de opening van de volgende dag.

Het is bijzonder fijn om op deze manier met elkaar verbonden te zijn en elkaar beter te leren kennen.

De gastgezinnen en gasten werden aan elkaar gekoppeld en vertrokken moe maar voldaan naar hun "thuis" voor 4 nachten.

Zaterdag 18 oktober

Op zaterdagmorgen verzamelden we om 10 uur weer fris en uitgerust voor een dagje naar Cluj-Napoca.

Al direct werd gedeeld dat iedereen volledig onder de indruk was van de enorme gastvrijheid in de gastgezinnen. Het werd als heel positief ervaren om op deze manier contact te hebben met onze broeders en zusters in Szentmarton.

Zaterdagmorgen was de rit als eerste naar Bonțida Bánffy Castle, waar we ontvangen werden door een medewerker van het museum. Hij vertelde ons over de restauratie van dit kasteel uit de periode toen dit gedeelte van Roemenië nog bij Hongarije hoorde. Het kasteel was van een vooraanstaande familie die heel veel voor de omgeving heeft betekend. In de 2de wereldoorlog en de communistische tijd was het geheel in verval geraakt en tenslotte opgeblazen.

De laatste 25 jaar restaureert men dit complex weer. Groepen jongeren uit heel Europa helpen mee met de realisatie. Doordat de jongeren hiermee bezig zijn blijven de oude bouwtechnieken bewaard voor de toekomst.

De medewerker van het museum is een lid van de Hongaarse Protestantse kerk die in de buurt van het kasteel staat. Hij was zo vriendelijk om ons het Nederlandse 'bakkie koffie' aan te bieden bij zijn kerk, waarna we als extraatje de kerk mochten bezichtigen.

We vervolgden de reis naar Cluj- Napoca, een universiteitsstad en de tweede stad in grootte in Roemenië.

Gea had, in de voorbereiding, contact gelegd met Gerda Szekely, een Nederlandse vrouw die met dominee Jozsef Szekely, is getrouwd. Jozsef Szekely is verbonden aan de Protestantse theologische faculteit in Cluj, de faculteit van de Hongaars sprekende Protestanten in Roemenië.

Dit echtpaar had voor ons een lunch voorbereid en gaf ons een hele interessante presentatie over de positie van de Protestantse/Hervormde kerk in Roemenië en de omstandigheden in de Protestantse gemeenten in Cluj. Deze kerk telde in 1880 10.000 leden, momenteel 4000 leden. De kerk is door verschillende regimes flink dwars gezeten, onder andere blijkend uit onteigening van grond achter de kerk.

We namen afscheid van Jozef en gingen als toerist met Gerda op pad om de interessante historische binnenstad van Cluj te ontdekken.

Gerda had voor ons een afspraak gemaakt in Restaurant Mikó waar we in een zaal met mooie traditioneel Hongaarse muurschilderingen ons diner genoten. Al met al een hele informatieve dag.

Zondag 19 oktober

De kerkdienst in Szentmarton werd gehouden in de mooi gerestaureerde kerk op de heuvel. Vorig jaar heeft de kerkelijke gemeente van Szentamarton zelf de laatste hand gelegd aan de restauratie door een klok in de toren te plaatsen.

Ds Annamária Orban, echtgenote van ds Tibor Orban, ging voor in de dienst. Tibor Orban ging voor in de andere vier gemeenten waar hij predikant is en in de gemeente van Annamária. Zo worden de taken van dit gedreven domineesechtpaar zo goed mogelijk verdeeld.

Annamária blijft de eerste twee jaar meer in de buurt van Szentmarton om dichterbij haar kleine kinderen te blijven. (Huba, 5 jaar en Eszter 1 jaar) Onder begeleiding van Margret Spelt zongen wij twee liederen uit onze zelf samengestelde Liedbundel 2014, 'Vieren in verbondenheid'.

Rosa Miklosi, gaf ons namens de hele gemeente een blijvend aandenken aan Szentmarton.

Annamária kent onze Hollandse gewoonte van het bakkie koffie na de dienst en daarom verzorgde zij onder de veranda van de pastorie een heerlijk kopje koffie voor ons. Henk Budding vertelde hoe de bouw van de pastorie tot stand is gekomen. De voorbereidingen en de bouw van deze mooie woning is een gezamenlijk project van vele vrijwilligers uit alle kerken van Lunteren. Door met elkaar de handen uit de mouwen te steken mag 'ons' domineesechtpaar hun gezin opbouwen in een goed geïsoleerd huis met een leuke veranda.

In het nieuwe Multi- Functioneel Centrum, wat met onze hulp gebouwd is, is een keuken waar gekookt kan worden voor een grote groep, zoals die van ons. In dit M.F.C. worden 's winters kerkdiensten gehouden omdat de ruimte beter te bereiken en te verwarmen is. Ook is dit de plaats waar de vrouwengroep bij elkaar komt en de bijbel-studie gegeven wordt.

Het kook-team van vandaag, onder leiding van Istvan Orban, echtgenoot van Enikő, voorzag ons van een Hongaarse lunch, wat betekent dat we een volledige warme maaltijd kregen. Heel lekker en gezellig. Deze middag

hadden we weer een ander kook-team dan gisteren. Zo draagt iedereen bij om ons bezoek onvergetelijk te maken.

Om de calorieën weer wat kwijt te raken en omdat we het heel interessant vinden om ook de andere projecten te zien waaraan Lunteren, d.m.v. micro-kredieten, heeft bijgedragen, gingen we op pad naar de kassen, de boerderij waar een tractor naartoe gegaan is, en een boerderij waar een gebouwtje staat wat dient als melkinnamepunt.

Tibor Orban was ondertussen weer bij de thuisbasis aangekomen en maakte met iedereen een praatje.

Een van de leukste tradities in Roemenië is het maken van Kürtös-kalács. Dit is een soort koek die gemaakt wordt boven een open vuurtje en heerlijk smaakt. Iedereen mocht proberen om ook zo'n

koek te bakken. Het is toch moeilijker dan het lijkt

We mochten deze dag afsluiten door samen het diner te gebruiken in de 'eetkamer' in het oude M.F.C. ,waarna iedereen weer gezellig naar het gastgezin toog.

Maandag 20 oktober

Maandagmorgen lukte het ook alweer goed om op de afgesproken tijd, 10 uur, bij de bus te zijn. Hulde aan iedereen. We vertrokken naar een van de andere gemeentes van Tibor Orban, het plaatsje Noszoly.

Ook hier hebben verschillende Lunteranen de broeders en zuster geholpen om een Multi-Functioneel Centrum te bouwen.

In dit M.F.C. is een dokterspost gevestigd, er is ruimte voor bijbelstudie en een kerkzaal.

Gelukkig is deze mogelijkheid tot stand gekomen, want de kerk in het centrum van Noszoly heeft nog zoveel restauratie dat er geen kerkdienst in gehouden kan worden.

Wij werden in
het M.F.C.
welkom
geheten door
de voorzitter
van de
kerkenraad
van Noszoly,
Hr. Feri Boiti
en zijn team.
Dit team
verblijdde ons
met een kop je
koffie en
overheerlijke
zelfgebakken
koek.

Noszoly is gelegen in een dal en via een eenvoudig te bewandelen weg kun je naar de top van de achter de kerk gelegen heuvel lopen. Dat deden we dus en het uitzicht is echt de moeite waard.

Op de heuvel
staat een
Roemeens
Orthodoxe
kerk.

Dit is een monumentaal kerkje met prachtige muurschilderingen van Bijbelse taferelen.

De Orthodoxe pop (= de voorganger) was bereid om de deur voor ons te openen. Dit is ook een onderdeel van het Roemenië waar we kennis mee konden maken

Enikö, onze gids en vertaler, onze rechterhand in de organisatie van micro-kredieten, uitwisselingen en onze reis, begeleidde ons naar Taga waar een lunch voor ons besproken was en waar we een blik konden werpen in de aangrenzende bakkerij.

Om 15.00u werden we in Gherla (vroeger Armeniapolis) verwacht. Gherla is de dichtbij zijnde stad waar mensen hun inkopen kunnen doen en waar de kinderen naar het vervolgonderwijs gaan. In Szentmarton is een basisschool waar kinderen tot hun 10de jaar naar toe kunnen gaan. Daarna gaan zij naar Gherla.

Een aantal ouders kiest ervoor om hun kinderen al vanaf 4 jaar naar een school in Gherla te laten gaan omdat het onderwijs daar beter aansluit bij de overtuiging van de ouders.

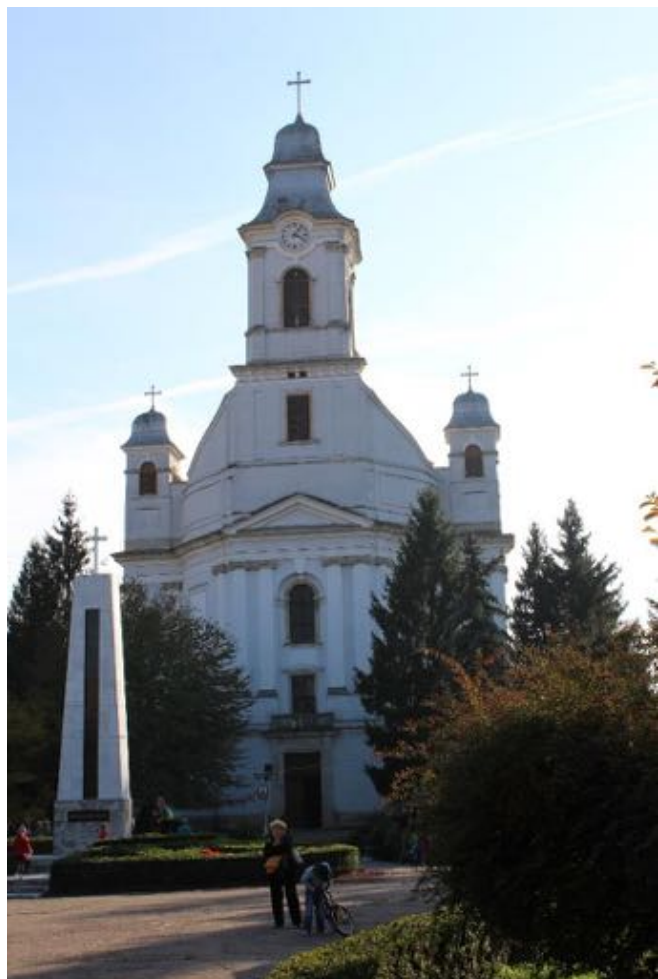
Gherla is een oude stad en ontstaan doordat Armeense Christenen, die om hun geloof verdreven waren uit Armenië, zich daar vestigden.

Een aardige jongedame ging met ons mee op een wandeling door Gherla en vertelde ons een stuk geschiedenis van deze stad en zijn Armeense achtergrond waar mogelijk aan de hand van nog bestaande bebouwing.

Intussen was onze bus teruggedreden naar Szentmarton om daar onze broeders en zusters op te halen. Ons gezamenlijke einddoel was de Armeense Katholieke Kerk in Gherla. Via contacten die er waren met de plaatselijke pastoor, mochten we deze grote kathedraal gebruiken voor een orgelconcert, gegeven door Margret.

Op uitnodiging van de Armeense kerk waren ook inwoners van Gherla aanwezig, onze broeders en zusters uit Szentmarton en Nederlandse vrienden van Evelien die in Gherla evangeliseren onder de gevangenen in de beruchte gevangenis van Gherla. Van tevoren hadden we een programma gemaakt voor het concert, waarbij orgelspel en zang elkaar afwisselden.

We waren ruim op tijd in de kerk aanwezig zodat we nog even wat konden oefenen en daarmee ook wat konden wennen aan de grote afstand die er was tussen het orgel en de zangers.

Om 17.00 uur begon het concert met Nederlandse orgelmuziek (psalm 150 van Jan Zwart) en daarna volgden nog een aantal orgelstukken van Nederlandse en Duitse componisten. Tussen deze muziek door zongen we liederen als Samen in de Naam van Jezus, Abba Vader en De zegen van God onze Vader. Een hoogtepunt was het zingen van psalm 42 in het Hongaars, waarvan de melodie bij ons en in Szentmarton dezelfde is.

Het is een geweldige ervaring om met zoveel verschillende mensen, van verschillende achtergronden in één kerk van het orgelspel en onze zang te mogen genieten. Een uur om nooit te vergeten.

De kinderen van de stad en zelfs een musje genoten mee (psalm 84:2).

In de Armeense kerk is een bijzonder schilderij aanwezig met een leuke legende. De pastoor liet ons vol trots zijn “Rubens” zien. Een prachtig schilderij van de Vlaamse schilder Rubens.

Nadat wij het schilderij gezien hadden werden onze Szentmartonese vrienden uitgenodigd om dit kunstwerk te bewonderen.

We zijn samen met Margret, Annamária, Enikő, Feri, Tibor, Rosa en de pastoor van De Armeense Katholieke kerk heel dankbaar voor de mogelijkheden.

Om 18.00u werden we in het internaat van het TEKA-instituut verwacht want de kok daar, Irma Katona, had daar voor ons een traditionele Armeense maaltijd gemaakt. Irma kookt iedere dag de maaltijden voor de 110 leerlingen van het internaat. Zij is ons applaus echt wel waard.

De mensen van het TEKA-instituut hadden ons nog een verrassing te bieden. Na een uitleg over de uitdagingen waar de Hongaarse minderheid t.a.v. scholing en opvoeding voor staat traden de jongeren die hier een culturele opleiding volgen voor ons op.

In klederdracht zongen en dansten zij traditioneel Hongaarse liederen en volksdansen voor ons.

Een van die leuke jongeren die viool speelden is de kleinzoon van Rosa uit Szentmarton. Hij kreeg een extra knuffel van zijn trotse oma en een warm applaus van ons. De kinderen gaan in de morgen naar school in de stad en volgen in de middag een cultureel (Hongaars) programma. Het internaat biedt huisvesting voor kinderen uit dorpen waar geen onderwijs in het Hongaars wordt gegeven. Zij zijn er van zondagavond tot vrijdagmiddag.

Deze maandag is een dag om nooit te vergeten. Ons hoofd zat echt vol van al die indrukken.

Gelukkig gaan de mensen in Szentmarton best vroeg naar bed, dan kunnen wij dat ook.

Dinsdag 21 oktober.

Na een emotioneel afscheid en de verzekering dat we altijd welkom zijn als we weer in de buurt zijn vertrokken we deze morgen naar Cserefalva. Voordat de Gereformeerde kerk van Lunteren zuster gemeente werd van Szentmarton was Cserefalva de zuster gemeente.

Verschillende reisgenoten hebben goede herinneringen aan en contacten met broeders en zusters in deze gemeente.

Toen de financiële steun voor deze gemeente niet meer zo nodig was werd deze afgebouwd en voor Szentmarton gebruikt. Afgesproken werd dat de vriendschapsband zou blijven bestaan. We keken uit naar de ontmoeting.

Op de route naar Cserefalva was ook nog van alles te beleven.

We stopten in de buurt van de zoutmijn in Turda voor een, je raad het al, bakje koffie. Bij de zoutmijn in Turda werden we ontvangen door een Engels sprekende gids die ons de geschiedenis van de mijn uitlegde.

In vroeger tijd is het zout heel belangrijk geweest in het Oostenrijks-Hongaarse keizerrijk, waar Turda toen onder viel. Zout was in die dagen duur en schaars. De handel in zout was voor de Hongaren net zo belangrijk voor het vullen van de schatkist als bij ons de bloembollen.

De meesten van ons hadden van hun gastgezin een lunchpakket meegekregen. We deelden wat we hadden met elkaar en zelfs met andere bezoekers van de zoutmijn die ook aan het picknicken waren ruilden hun lekkernijen met ons.

De reis ging verder. Jan had een afspraak gemaakt met een jong Nederlands echtpaar dat in Singer een boerderij runt. De agrarisch ondernemers onder ons en de boerendochters voelden zich direct thuis bij de familie Noordman die ons zelfgebakken taart en koffie aanboden.

De familie woont al sinds 2005 in Roemenië en is begonnen met een klein boerderijtje met 6 koeien. Door hard te werken en goede contacten te leggen in Roemenië is hun bedrijf in 10 jaar uitgebouwd tot een volwaardige (voorbeeld-)boerderij.

Miranda en Michiel deelden heel open hun geschiedenis met ons en beantwoorden al onze vragen. Ook hele persoonlijke. Na de uitleg en de koffie gingen we in twee groepen uit elkaar voor een rondleiding. Eén meer op het zakelijke vlak (Michiel) en één op het persoonlijke vlak (Miranda).

Michiel Noordman gaf aan dat zij de komende jaren nog willen blijven en voldoende mogelijkheden zien voor het boerenbedrijf in Roemenië. Over zes

jaar is hun oudste zoon 10 jaar en dan denkt de familie er over weer naar Nederland te gaan.

Na een hartelijk afscheid
vervolgden we onze reis naar
Cserefalva.

Onze chauffeur had een leuk
restaurant voor ons uitgezocht
waar we het diner genoten.

Eindelijk was het dan zover, we
kwamen in Cserefalva aan.
Omdat het al donker was had de
buschauffeur niet in de gaten dat
enkele draden over onze weg
hingen en raakte daarin verstrikt.
Toen wij los waren bleek dat een
van de kabels gebroken was.
Helaas voor het dorp was dit de
kabel van de internetverbinding
en de TV. De dorpsgenoten
waren niet helemaal blij met dit
onderdeel van ons bezoek.

Noëmi Soos, de dominee van Cserefalva begeleidde ons naar het gastenverblijf en iedereen zocht zijn/haar mooiste plekje uit om te gaan slapen. Er waren kamers met drie of vier bedden, waar dus ook drie of vier personen hun intrek konden nemen. De volgende morgen werd verteld wie een houtzagerij of een gasfabriek was begonnen.

Woensdag 22 oktober

Deze ochtend werd ons ontbijt bezorgd en geserveerd door oude bekenden van onze zuster gemeente. Ontzettend goed verzorgd.

Er ontstond enige verwarring toen bleek dat we de bus nodig hadden om naar de Romahuisjes te gaan samen met Melinda Bartha. Maar omdat de busmaatschappij in Tirgu Mures is was de bus al weer snel geregeld en gingen we eerst met Melinda naar het fabriekje van de huisjes die de Stichting Hoop en Geluk bouwt voor zeer arme, veelal Roma, ouderen die onder nogal erbarmelijke omstandigheden leven.

Deze huisjes zijn van hoogwaardige kwaliteit sandwichpanelen van de firma Falk

We laadden enkele matrassen en dozen kleding in om tijdens ons bezoek aan een Romadorpje, waar vier van deze huisjes gebouwd zijn, uit te delen. De armoede die in Roma dorpjes heerst is schokkend en helaas een onderdeel van de Roemeense samenleving.

Na onze terugkomst in het pension regelden we onze eigen lunch en gingen onder leiding van Dominee Noemi op toer door het dorp. We bezochten de gerenoveerde kerk waar Noemi met ons deelde hoe dankbaar zij onze Heer is voor de mogelijkheden die Hij haar na zoveel gebed op haar pad heeft gebracht

De kerk is volledig gerenoveerd door een aantal zeer trouwe gemeenteleden die een nieuwe techniek hebben toegepast om het vocht in de muren te bestrijden. Deze manier van renoveren is volledig betrouwbaar gebleken. Na vele jaren zoeken naar een oplossing is nu de juiste weg door de Heer gegeven. Onze deskundige reisgenoot bekeek hoe het vochtprobleem is aangepakt. Margret speelde op het orgel en wij zongen twee verzen uit onze bundel.

Onze volgende stop was het schooltje. De foto's van mensen uit Lunteren die een aantal jaren geleden daar gewerkt hebben hangen nog aan de muur. Fré en Joke wisten zich deze activiteiten nog goed te herinneren. De omstandigheden van scholen in Roemenië zijn nog niet veel verbeterd. De binnenkant en het lesmateriaal moet door de ouders bekostigd worden. De overheid draagt daar niet aan bij.

Van het schooltje tot één van de tunnelkassen, die in de tijd van onze gemeentecontacten gestart is, was een korte wandeling. De kassen zijn goed verzorgd en onderhouden. De kwekers kunnen op deze manier goed in hun onderhoud voorzien. Heel fijn om te merken dat deze mensen, na de hulp bij de start, een goed bestaan hebben opgebouwd.

Na het bezoek aan de kassen ging de tocht naar het kerkhof. Bij het kerkhof is een aula gebouwd door een groep jongeren uit Nederland. Deze aula was het afstudeerproject van een mbo-school uit Nederland. De school en zijn leerlingen hebben voor de materialen gezorgd en de leerlingen konden in praktijk brengen wat zij de afgelopen jaren hadden geleerd.

Het bezoek aan het kerkhof is voor een aantal mensen van onze groep best emotioneel, omdat de ouders van Imola en Zoltan hier begraven liggen. Op de steen staat 1 Korintiërs 13: 8. Deze tekst word ons gegeven om mee naar huis te nemen. Op deze begraafplaats vinden we ook het graf van Jan Jonker, die samen met zijn vrouw Ilona in Cserefalva heeft gewoond en gewerkt.

's Avonds ontmoetten we Ilona Jonker en wensten haar veel sterkte omdat het zaterdag 5 jaar geleden is dat haar man is overleden.

We vervolgden onze weg en kwamen langs het aardbeienveld van Jenö Bartha. Dit is een enorm veld en levert jaarlijks tonnen aardbeien die aan restaurants worden geleverd. Het kweken van aardbeien is ook gestart in de tijd dat Lunteren nog zustergemeente van Cserefalva was. De eerste aardbeienplanten

kwamen van Universiteit Wageningen. Ook dit project is uitgegroeid tot een volwaardig bedrijf.

Onze wandeling gaat terug naar Pension Soos en komt langs het huisje van Olga (overleden) en Joeri dat met hulp van onze gemeente gebouwd is voor dit straatarme gezin. Noemi vertelt ons dat de 5 kinderen allemaal hun eigen plekje hebben gevonden. De jongste twee zitten op een internaat en gaan nog naar school.

Emöke Simon en Balacs Bartha gaan vanaf dit punt met ons mee want we vertrekken naar Tirgu Mures. Deze jongeren spreken Engels en proberen ons wat te laten zien van hun stad.

Op verzoek van Pieter gaan we langs de Synagoge van Tirgu Mures en even is Pieter de gids.

Na wat omzwervingen in de stad sluiten we af met het uitzicht over de stad.

Onze chauffeur wist voor ons het restaurant Tip-Top te vinden waar we heerlijk gegeten hebben.

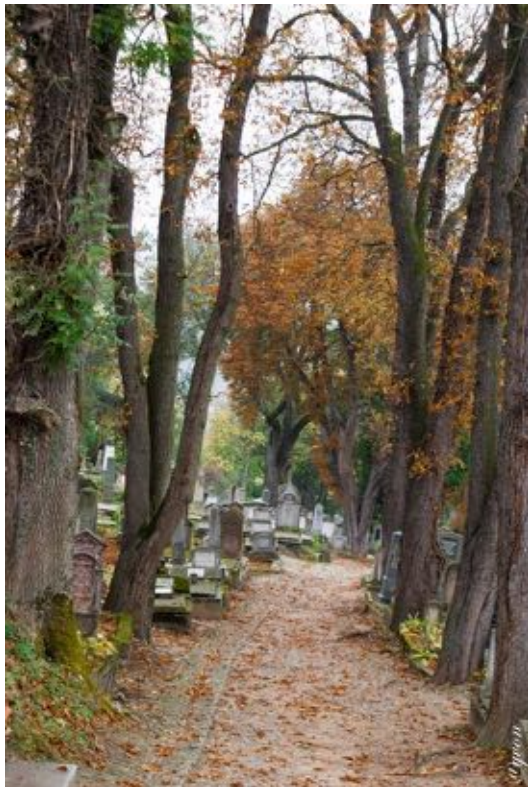
Donderdag 23 oktober

Al weer de laatste dag van onze reis. We hebben ongelooflijk veel gezien, gehoord, gefilosofeerd en met elkaar gedeeld.

Deze dag hebben we echt nodig om weer wat op adem te komen. We kiezen er daarom voor om alleen naar Sighisoara te gaan en niet naar Simonesti (ooit door modder- en waterstromen deels vernield en met hulp uit Lunteren weer is hersteld) , wat een optie was die we in de voorbereiding hadden genoemd.

Jan moet helaas achter blijven want hij moet zoals hij dat zelf zegt dicht bij de wc blijven. We nemen afscheid van Pieter en Marianne die hun zoon Daniel gingen bezoeken

Sighișoara is in verleden een Saksische (Duitstalige) stad geweest met een Roemeense minderheid, is daarna multi-etnisch geworden en wordt nu steeds meer een Roemeense stad met een Hongaarse minderheid. De stad is tot Unesco Werelderfgoed gepromoveerd en echt de moeite waard om te bezichtigen.

We hebben de Klosterkirche, nu lutherse Stadtpfarrkirche, die stamt uit ca. 1500 bezichtigd. Deze kerk heeft een barokaltaar en barokorgel, vormgegeven door de plaatselijke meester Johannes Fest en de Hermannstädter schilder Jeremias Stranovius, en bezit 35 kostbare 16de en 17de-eeuwse oriëntaalse tapijten. Ook weer erg mooi.

Ook vandaag drinken we koffie en gebruiken we een lunch, want reizen maakt hongerig en dorstig.

Afgesproken wordt dat we 'thuis' in Cserfalva allemaal vrij zijn om te doen wat het beste bij je past. De boeren hebben een boerderij in aanbouw ontdekt en gaan op onderzoek uit. Harry en Yvonne gaan op bezoek bij Imola en Zoltan en ondertussen blijven wat meer mensen dicht bij de wc.

Om 19.00u zijn we uitgenodigd om achter Noemi's huis in de zaal van de kerk, waar tijdens de renovatie de kerkdiensten gehouden zijn, de maaltijd te delen met onze vrienden van vroeger.

Hartelijke begroetingen, kussen en kennismakingen bevestigen dat de persoonlijke contacten nog steeds voortbestaan.

Joke heeft de jongen gevonden die vroeger tijdens een uitwisseling bij haar thuis is geweest en Ina komt erachter dat Imola en Zoltan, Emöke en Balacs in

2008 nog met Gert Jan op uitwisseling zijn geweest.

Noemi opent de maaltijd en Ilona vertaalt in het Nederlands wat er gezegd wordt.

Nadat we heerlijk hadden gegeten en gedronken werd de avond mocht Evelien de avond besluiten met een overdenking.

Ieder kon een KING pepermuntje pakken met als uitleg dat wij deze op zondag in de kerk uitdelen.

KING betekend Koning In Niets Geevenaard.

Met het lezen van Psalm 47 waar we vers 8 uithaalde dat God onze Koning is over deze aarde.

Wij in Nederland en onze broeders en zusters in Roemenië.

We belijden dezelfde Koning, wat is dat mooi en samenbindend.

Ds Noemi en Evelien besloten deze avond met dankgebed.

Het is fantastisch om met elkaar te mogen zingen en daarom stelt Jan nog twee liederen voor . We sluiten af met het Zegenlied. We voelen ons gezegende mensen.

Vrijdag 24 oktober

Na een hele voorspoedige reis zijn we weer veilig in Lunteren aangekomen. Na een kopje koffie van Gerrit, een dankgebed voor onze behouden terugkeer, en ten slotte een knuffel voor iedereen zocht iedereen de thuisbasis weer op.

